

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

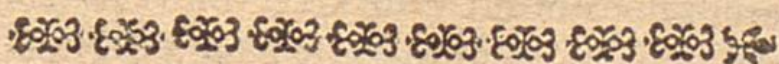
Et In octo Partes ... distincta ...

De Angelis Actibvs humanis, & Legibus

Vindalium, 1646

Cap. X. De locutione Angelica & illuminatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38834

CAPVT X.

*De locutione Angelica &
illuminatione.*

CONCLUSIO I.

VNUS Angelus alteri loquitur.] Ita
S. Thomas 1. p. q. 107. art. 1. quod
probat, tum ex verbis illis 1. Corint. 13.
Si linguis hominum loquar, & Angelo-
rum, tum quia hinc non agitur de locu-
tione corporea, sed de (pirituali, quæ in
eo posita est, quod quis ordinet suum
cōceptum ad hoc vt innotescat alteri; at-
qui potest vnus Angelus per imperium
voluntatis ordinare suum conceptum, ad
hoc vt alteri Angelo innotescat; ergo
potest vnus Angelus loqui alteri.

Nota circa hanc rationem, vnum esse
certum, & aliud de quo controuertitur,
certum est requiri ad locutionem, vt qui
loquitur alteri, ad eum verbum suum di-
rigat, siquidem aliud est dicere apud se,
& aliud loqui alteri: nam vt apud se ali-
quis dicat, satis est si apud se verbum &
conceptum producat: vt verò dicat al-

teri, necesse est ut conceptum suum ad eum dirigat, eumque ita exponat, ut ab eo percipi velit; alias ficta, aut frustra-nea erit ea locutio, ut dum quis alloquitur inanimata: imò licet qui dicit, percipiatur ab alio, potest asserere se non loqui illi, si ad eum verbum suum non ordinet.

Grauis autem dubitatio est, an sufficiat ad locutionem, quod unus angelus conceptum suum ad alium dirigat. Non pauci negant sufficere, adeoque existimant angelum loquentem alteri, debere illi conceptum suum indicare per signum aliquod siue spirituale, siue materiale. Alii tamen melius affirmant, partim quia ex communi sententia nihil possunt angeli actione transeunte immediate efficere præter motum localem, possunt etiam inter se loqui in vacuo, & quamvis ab aliis præsentibus non intelligantur; partim quia cum cogitationes cordis ex se possint naturaliter ab angelo cognosci, ut superius ostendimus, tantumque requiratur ut Deus ad earum cognitionem cum illo velit concurrere, hinc sanè consequens est, Angelos loqui eo ipso quod velint conceptum suum aliis innotescere, sicut iuxta modos allatos angelus alteri loquitur, quatenus format aliquid per quod vult concep-

tum suum ipsi innotescere. Neque in hoc est aliqua difficultas, suppositâ prædictâ sententiâ vt intuiti perspicuum fiet.

Ex hac autem conclusione colligitur
 1. Angelum inferiorem posse loqui superiori. 2. quemlibet Angelum posse loqui Deo. 3. localem distantiam non impedire, quominus vnus Angelus loquatur alteri. 4. vnum posse loqui alteri, etsi ab aliis non intelligatur.

CONCLUSIO II. Vnus Angelus illuminat alium. Ita S. Thomas. p. q. 106. art. 1. quod probat, tum ex Dionysio cap. 8. Cœlest, Hierarchiæ: vbi ait, Angelos secundæ Hierarchiæ purgari, illuminari, & perfici per Angelos primæ; tum quia qui manifestat alteri veritatem quâ ipse cognoscit, dicitur eum illuminare; sed vnus Angelus manifestat alteri veritatem quam ipse cognoscit, vt patet ex eodem Dionysio cap. 7. lib. cit. ergo vnus Angelus illuminat alium.

Nota 1. illud esse discrimen inter locutionem, & illuminationem Angelorum, quòd locutio est manifestatio cuiuscunque veritatis, illuminatio autem est manifestatio veritatis ad Deum ordinatæ vt tradit S. Doctor 1. p. q. 107. art. 2.

Nota 2. veritates naturales non esse

DE ANGELIS. CAP. X. 65

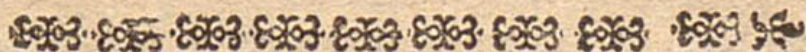
materiam illuminationis, vt indicat S. Thomas q. 109 art. 3. ad 2. quia scilicet omnes angeli habent perfectam cognitionem rerum omnium naturalium.

Nota 3. ex q. 106 art. 2. ad 1. vnum Angelum eodem actu alium illuminare, purgare, & perficere, nam quatenus illi veritatem aliquam manifestat, dicitur eum illuminare; quatenus à nescientia liberat, purgare, perficere verò quatenus perducit ad finem intellectus, qui est veritatis cognitio.

Nota 4. ex art. 3, quòd licet Deus interdum operetur, præter ordinem in rebus corporeis positum, quia per hoc perducitur homo in maiorem Dei cognitionem: nunquam tamen ordinem in spiritualibus substantiis constitutum prætermittit, quia cum operationes earum hominibus non innotescant, non potest illius præmissio ad maiorem Dei notitiam conducere: quare angeli inferiores semper illuminantur per superiores, & non vice versa, quod intellige nisi in casu aliquo extraordinario.

Nota vltimò quod ait S. Doctor art. 4. Angelum superiorem illuminare inferiorem de omnibus, quæ ipse nouit, non esse sic accipiendum, vt Angelus superior

inferioribus veritates manifestet, statim atque ipsam cognitionem acquirit, sed ita ut quicquid reuelatur, Angelo superiori, ipse pro loco & tempore inferioribus declaret, seu quando id expedire iudicat.

CAPVT XI.

De demerito & peccato demonum.

CONCLUSIO I.

Malum culpæ potest esse in Angelis. Ita S. Thm. 1. p. q. 63. art. 1. quod probat, tum ex eo quod dicitur Job. 4. in Angelis suis reperit prauitatem; tum quia peccare nihil est aliud quam declinare à rectitudine quam actus debet habere; solus autem ille actus non potest à rectitudine declinare, cuius regula est ipsa virtus agendi; atqui diuina voluntas sola est regula sui actus, quia ad superiorem finem non ordinatur: omnis autem voluntas cuiuslibet creaturæ rectitudinem in suo actu non habet, nisi ut regulatus à voluntate diuina, ad quam pertinet vltimus finis: vnde in sola diui-